ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਰੌਣਕ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਖੁਲਣਾ ਹੈ।» ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ

ਅਬੂ ਸਈਦ ਖੁਦਰੀ ਰਜ਼ੀਅੱਲਾਹੁ ਅਨਹੁ ਨੇ ਕਿਹਾ: ਨਬੀ ਸੱਲੱਲਾਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸੱਲਮ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਿਨਬਰ ‘ਤੇ ਬੈਠੇ, ਸਾਡੀ ਗਿਰਦ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ:««ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਰੌਣਕ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਖੁਲਣਾ ਹੈ।» ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ:"ਏ ਰਸੂਲ ਅੱਲਾਹ, ਕੀ ਚੰਗਾਈ ਬੁਰਾਈ ਨਾਲ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ?" ਨਬੀ ਸੱਲੱਲਾਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸੱਲਮ ਚੁੱਪ ਰਹੇ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਨਬੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਨਬੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ? ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ‘ਤੇ ਵਹੀ ਨਾਜਿਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਬੀ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਕਮਰ ‘ਤੇ ਹੱਥ ਪਾ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ: "ਕੌਣ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਾ ਹੈ?"ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਵੇਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਨਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ:"ਚੰਗਾਈ ਕਦੇ ਬੁਰਾਈ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਬਸੰਤ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸਿਰਫ਼ ਫਸਲ ਉਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਾਰ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਬਗੈਰ ਹਰਿਆਲੇ ਪੱਤੇ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਕੀੜੀ ਦੇ। ਇਹ ਕੀੜੀ ਹਰਿਆਲੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਪਣਾ ਪਿੱਠ ਧੁੱਧਲਾ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਵੱਲ ਮੁੜਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"ਫਿਰ
ਨਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਇੱਕ ਮਿੱਠਾ ਹਰਾ ਪਲਾਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮੁਸਲਮਾਨ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮਸਕਿਨ, ਯਤੀਮ ਅਤੇ ਸਫ਼ਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਨਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।ਅਤੇ ਜੋ
ਬਿਨਾਂ ਹੱਕ ਦੇ ਇਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਦੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਕ਼ਿਆਮਤ ਦੇ ਦਿਨ ਇਸਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।" [صحيح] [متفق عليه]

ਨਬੀ ਸੱਲੱਲਾਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸੱਲਮ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਿਨਬਰ ‘ਤੇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਬਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ: ਸੱਚ ਮੁੱਚ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਡਰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਖੁਲਣਾ, ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਰੌਣਕ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਆਉਣਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਸਾਮਾਨ, ਕੱਪੜੇ, ਫ਼ਸਲਾਂ ਆਦਿ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਸੋਭਾ ਤੇ ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਰੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ: ਦੁਨਿਆ ਦੀ ਰੌਣਕ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਨੇਅਮਤ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਨੇਅਮਤ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਕੇ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਜ਼ਾਬ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਤਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ (ਸੱਲੱਲਾਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸੱਲਮ) ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝੇ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਗੁਜ਼ਰੀ। ਫਿਰ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ (ਸੱਲੱਲਾਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸੱਲਮ) 'ਤੇ ਵਹੀ ਉਤਰੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਪਸੀਨਾ ਪੁੱਛਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਰਮਾਇਆ: "ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ: ਮੈਂ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਲਾਹ ਦੀ ਹਮਦ ਤੇ ਸਾਨਾ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ (ਸੱਲੱਲਾਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸੱਲਮ) ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ:ਅਸਲ ਭਲਾਈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਭਲਾਈ ਹੀ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰੌਣਕ (ਜ਼ਹਰਹ) ਖਾਲਸ ਭਲਾਈ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਖ਼ਰਤ ਵੱਲ ਪੂਰੀ ਤਵੱਜੋ ਤੋਂ ਰੋਕਣ, ਆਪਰਸੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਿਤਨੇ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਰਮਾਇਆ: **ਬਹਾਰ ਦੀ ਹਰੀਆਲੀ ਅਤੇ ਚਾਰਾ**, ਜੋ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਘਣੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਣ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮਰਨ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ **ਖ਼ਦਰ ਚਾਰਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ**, ਉਹ ਵਾਜਬ ਅੰਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਤਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੇਟ ਦੇ ਦੋ ਪਾਸੇ ਭਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਹ ਸੂਰਜ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਹਲਕਾ ਰਜੀਅ (ਗੋਬਰ ਜਾਂ ਮਲ) ਨਿਕਾਲਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਦਾ ਹੈ।ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰਾ ਵਾਪਸ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਚੱਬਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੜ ਨਿਗਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਮੁੜ ਖਾਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ਕ ਇਹ ਦੌਲਤ ਵੀ ਇੱਕ ਮਿੱਠੇ,

ਹਰੇ ਚਾਰੇ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਾਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮਰਨ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਇਨਸਾਨ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਤਨਾ ਹੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੋ ਹਲਾਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਾਸਿਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।ਅਜਿਹੀ ਦੌਲਤ ਮੋਮਿਨ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਵਧੀਆ ਸਾਥੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਸਕੀਨ, ਯਤੀਮ ਅਤੇ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਰਹੇ।ਜੋ ਕੋਈ ਦੌਲਤ ਹੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਰਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।ਪਰ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਹਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜੋ ਖਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਦੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਦੌਲਤ ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਦਿਨ ਉਸ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ ਗਵਾਹੀ ਦੇਵੇਗੀ।

http://www.sunnah.global/hadeeth/pa/show/4180